

DIUMENGE DE RAMS – 2017

Catedral de Vic // 9-4-2017

BENEDICCIÓ DELS RAMS

Una ciutat com la nostra que fa el Mercat del Ram, si no fos per nosaltres, els qui ens reunim a la plaça de la catedral per beneir els rams i les palmes, així com tots aquells que ho fan en les parròquies i esglésies de la ciutat; aquesta ciutat, sense nosaltres, cauria en el sense-sentit de fer un mercat sense l'adjectiu que li dóna, si no el sentit, sí almenys la data i el motiu.

Per això sigueu més que benvinguts a la plaça de la Catedral per beneir el vostre ram o la vostra palma en el Diumenge de Rams. De manera especial, els qui veniu per primera vegada, els més petits i els més grans que els acompanyeu. Heu de saber que sempre la catedral, com totes les esglésies cristianes d'aquesta ciutat i de tot el món, són la vostra casa, perquè Déu és el Pare de tots i vol la nostra vida, la nostra salvació, la nostra felicitat.

I, per què portem els rams i les palmes a les mans? Ho acabem d'escoltar. Quan Jesús entrava, un diumenge com aquest, a la seva ciutat, Jerusalem, i hi entrava muntant un ase, llavors alguns d'entre la gent van estendre els seus propis mantells pel camí per on passava Jesús; i d'altres tallaven rames d'arbres i de les palmeres per encatificar el camí per on passava Jesús, i altres els portaven a les mans, en senyal de festa, i aclamaven Jesús. Ja hem escoltat el que deien cridant ben fort: «Hosanna al Fill de David! Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna a dalt del cel!»

I, per què feien aquestes coses amb Jesús? Qui és aquest Jesús? Nosaltres sabem per la nostra fe que Jesús és el Fill de Déu, que ve a Jerusalem a morir per la salvació de tots els homes. El mateix que és aclamat avui Diumenge de Rams, és el qui el divendres morirà a la creu i el diumenge, de bon matí, unes dones i els seus amics van trobar el seu sepulcre buit. I és que Jesús va ressuscitar perquè en ell tots tinguem vida, perquè en ell tots puguem vèncer el pecat i la mort. Des d'aquell dia de Pasqua, fa més de dos mil anys, l'Església no es cansa de dir a tots els homes, també a tu: «Jesucrist t'estima. Ha donat la vida per salvar-te; i ara és viu al teu costat, cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te.»

Els rams i les palmes beneïdes són per a aclamar Jesús i per a portar-les a les vostres cases. Són un signe que som cristians, que voleu seguir Jesús, que el voleu estimar, que voleu que la seva vida ompli el nostre cor. No ens avergonyim mai de ser cristians! Crist és la nostra glòria més gran! Per això us convido ara a brandar les palmes i els rams i a cridar ben fort. Que ho senti tot Vic, aclamant Jesús:

Hosanna a Jesús, el Fill de David!

Beneït Jesús, el qui ve en nom del Senyor!

Hosanna a dalt del cel!

MISSA DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Acabem d'escoltar el relat de la passió i mort del Senyor. I no podem restar impassibles, com si res no haguéssim sentit ni escoltat. Preguntem-nos: Qui és el qui sofreix, mor i és sepultat? Ja sabem la resposta, però l'hem de tornar a repetir, pronunciant-ho amb tota l'atenció: el qui sofreix, mor i és sepultat és Jesús, el Fill de Déu fet home. Sí, el Fill de Déu, el qui com a Déu no pot morir, però que s'ha fet home com nosaltres per morir per nosaltres. Com ens ha dit sant Pau en la primera lectura: *Jesucrist, que era de condició divina, ... es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau... S'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu.* Però preguntem-nos encara més: Per qui sofreix, mor i és sepultat Jesús? Per nosaltres i per la nostra salvació. Per nosaltres pecadors. Pels nostres pecats. Sí, repetim-ho: els nostres pecats l'han clavat a la creu i l'han mort. Anem més endins encara del misteri de la passió i mort del Senyor i preguntem-nos: Per què Jesús sofreix i mor per nosaltres, pecadors? Solament hi ha una resposta: per amor. Jesús no sofreix i mor pel seu mateix profit ni perquè nosaltres haguéssim merescut que ell abracés la creu; Jesús solament sofreix per les entranyes de la seva caritat i de la seva misericòrdia a favor nostre. Llegim en l'evangeli de sant Joan unes paraules del mateix Jesús: *Déu ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna (3,16).* I també sant Joan en la seva primera carta ens diu: *L'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats (4,9-10).*

Davant la passió i mort del Senyor, enfront de l'amor del qui lliura el seu Fill i de l'amor del qui dóna la vida a fi que nosaltres tinguem vida, ¿podem restar com si res no hagués passat? Tant de bo que Déu totpoderós, ric en misericòrdia, ens concedís d'escoltar i de sentir amb estupor el fet, inaudit i mai ni somiat, d'un Déu que dóna la vida per les seves criatures. En el diccionari trobem la definició de la paraula «estupor»: «Immobilitat causada per una gran admiració, per una viva emoció.» L'admiració i l'emoció són els sentiments que neixen al qui s'apropa als misteris de la passió, mort i resurrecció de Jesús. El qui amb fe i amb un cor obert es posa davant de Crist sofrent, crucificat i mort, demanant a l'Esperit Sant la seva llum i gràcia, no podrà fer res més que sentir en el seu cor l'estupor per la inefabilitat d'un amor tan gran; d'aquell amor viscut en la seva màxima expressió: el qui és el Fill etern de Déu dóna la vida, per tal que nosaltres, febles, pecadors i moridors, vencem en ell el pecat i la mort.

Certament que no és un mer sentimentalisme el que neix de la contemplació de Crist mort per nosaltres, però sí que la capacitat de meravellar-se davant el gran misteri de la fe cristiana, fins a l'estupor, ens fa sentir més humans, ens fa entrar en el misteri que fa niu en el més pregon del nostre cor i que és més gran que nosaltres mateixos: sóc estimat de Déu! La redescoberta de l'amor misericordiós de Déu. Aquell amor —no ho oblidem mai— primer, incondicional, fidel, perdonador guaridor, que és l'amor de Déu a favor nostre, ens obre la porta al sentit més profund de la nostra existència. I, amb aquest sentit, la llum de la vida que mai no s'apaga, s'encén en el qui es deixa fascinar, meravellar, omplir d'estupor per Crist mort i ressuscitat.

No passem, doncs, de llarg pels misteris de la passió, mort i resurrecció del Senyor. Que no siguem d'aquelles persones que a Jerusalem, quan Jesús hi entrava, moria en la creu i els seus deixebles anunciaven que havia ressuscitat, estaven mirant a un altre lloc per no complicar-se la vida. Tenien ben a prop la salvació, la llum de la vida, però

estaven massa atrafegats! Acompanyem Jesús en els misteris centrals de la seva vida, en els misteris de la nostra salvació. Acompanyem-lo amb el cor ben obert a tot el que ell ens vol dir. Acompanyem-lo i descobrim-lo també present en els més necessitats: en els malalts que hi ha als hospitals; en els ancians de les residències que esperen la nostra visita, la mà amiga que els doni l'escalf de l'amor; en els refugiats i emigrants que busquen una llar.

Apropar-se a Crist amb fe significa reconèixer que, com ensenya el sant pare Francesc, «la caritat és sobretot una gràcia, un regal; poder estimar de veritat és un do de Déu, que hem de demanar. I ell ens el dóna de gust si nosaltres l'hi demanem. La caritat és una gràcia, que no es pot expressar en el trobament amb els altres si abans no es generada en el trobament amb el rostre humil i misericordiós de Jesús» (*Catequesi, 15-3-2017*). Sí, germans estimats, aquesta és la gràcia que brolla de la creu de Crist: la caritat. Que no perdem ni una gota de la sang de Crist clavat en creu, perquè de la seva vida lliurada brolla l'amor que no mor mai. I aquest amor és el que tots nosaltres necessitem, el que els nostres germans demanen de nosaltres, els qui creiem en Crist; i és també l'amor que el nostre món, ferit per l'odi i la venjança, necessita.

Que santa Maria, la dona forta al peu de la creu de Jesús, el seu Fill, ens sigui mestra i model per a viure amb estupor el misteri de la mort i resurrecció del nostre Redemptor i Senyor, a qui sigui donat, en la seva Església i en tot el mon, tot honor i tota glòria, pels segles dels segles. Amén.